

menne lumme al hakkas wähhhe hingama.
Nüüd kutsus ta perrenaeft, et ta ruttuste
üht soja sängi piddi walmistama, ja rättis
kud ja nartsud sojendama. Tehwan hak-
kas nüüd tõest üht liikmet teise järrele ligu-
tama, ja issa ja wend ei teadnud, kuida
nemmad piddid sedda ausa koolmeisterid tän-
nama. — Ta pühkis nüüd sedda lund, so-
ja, agga mitte pallawa rätikuttega, ihho
kälgest ärra, ja panni sedda haiget soja wo-
di, ühhes kambri, mis ep olnud kätud,
sest et äkline soe temmale olleks woiud kah-
jo tehha. Temma ihho sai nüüd ikka pun-
nasemaks, ja ta tundis wallusat säggeles-
miht nahha wahhel, sest olli arwada, et
kalm wäl'a läks. Temma parrent jalg üksi
jõi walgeks, ja tuimaks. Sepärast pan-
ri koolmeister sedda jalga pätti täie lumme
sisse, panni paar peotäit sola lumme sekke,
ja jättis sedda jalga ni laua lummesse, kuni
ni se ta punnaseks läks. Ta andis seäl ju-

res

res rahwale ka sedda õppetust, et nemmad
nenda piddid teggema, neile kel kalm ühtki
liikmet ärrawottab: ja kui kalm innimesse
nimna rikub, siis woiks lund nartsoga
peäle panna. Kui Tehwan jo joudis nela-
da, siis andis koolmeister temmale üht lus-
sikatait soja ädikast, kus sees noa otsa täis
met olli, sisse, ja pärrast wähhä kaddaka
marja sawti, soja weega. — Sel wahhe
aial olli wälsker, kes seäl liggidal ellas, ka
seäna jendnud. Se küsis, kas nemmad
selle haigele ollid adrit laksnud? Koolmeis-
ter kostis: „ei mitte, aus issand, sest se
woiks kahjo tehha, ja woiib innimest tappa,
kui sedda ilma targa nouta tehha. Wäls-
ker lastis temmale nüüd adrit, ja andis
temmale üht pülvri, et temma sest nelli
kord päwas piddi üht noa otsa täit wõtma,
kõlma weega. Sedda kambri lastis ta
nüüd wähhä harwalt sojaks tehha, ja kää-
kis, et se haige monnel päwal ei piddand

)(9

midagi